

Perjantai 4.7.2014
Aattoseurat 18:00
Marjatta Järvi

Jo pitkään olemme kertoneet arvoistamme ja asenteistamme pukeutumalla erilaisin viestein varustettuihin T-paitoihin. Useimmiten tekstit hymyilyttävät, mutta myös pysäyttävät ja saavat pohtimaan asiaa syvemmin. Yksi tällainen erilainen viesti oli nuoren paidassa. Siinä luki ” Ei tartte auttaa”. Ensimmäinen ajatukseni oli, eipä taida nuori tietää elämästä paljontaan. Toisaalta ymmärrettäväkin asenne. Kuuluuhan nuoruuteen myös itsenäistyminen ja omin avuin selviytymisen kokeilu. Vai oliko kysymys sittenkin siitä kuuluisasta pohjalaisesta uhosta, mikä taitaa olla tuttua kaikenikäisille ja yleisemminkin meille nykyajan ihmisille? Ei tartte auttaa, neuvoa, opastaa eikä ohjata. Osaan kyllä tehdä valintani ja olla oman ” elämäni herra”. Vaikeus on vain siinä, että erilaiset elämäntapamallit vaihtuvat nopeasti ja uusia tulee koko ajan. Puhumattakaan sitten erilaisista elämäntapamuutoksista ja uskonnollisista suuntauksista lähtien uskonnottomuudesta päätyen uskonnollisiin ääriilikkeisiin.

Kaiken moninaisuuden keskellä olemme vihdoinkin, niin varmaan moni täällä huokaisee, aloittamassa Lapuan herättäjäjuhlia. Juhlaperinne on jo yli satavuotias. Tasan 100 vuotta täyttää sen sijaan Lapuan kristillinen opisto, entinen Karhunmäen kristillinen opisto. Se olikin yksi syy saada herättäjäjuhlat Lapuulle juuri tänä vuonna. Opiston oppisisällöt ovat vuosien kuluessa muuttuneet, mutta yhä edelleen opistolla veisataan Siionin virsiä ja nuoria ohjataan herännäisyyden hengessä. Muuttunut on myös se elämänympäristö, josta olemme tänne tulleet. Ja kuitenkin istahdamme edelleen koville puupenkeille avoimen taivaan alla Siionin virsiä veisaamaan ja puheita kuuntelemaan. Tuomme mukamme niin arjen iloja kuin surujakin, mutta myös ne perimmäiset kysymykset vaivaavat.

Herättäjäjuhlien suositus on kautta vuosikymmenten ollut yksinkertainen evankeliumi Jumalan rajattomasta suopeudesta ja hyväksynnästä meitä ihmisiä kohtaan. Se on myös useiden muiden hengellisten juhlien pääsisältö kesäisessä Suomessa. Kun evankeliumia sitten tarjoilevat taustoiltaan hyvinkin erilaiset ihmiset, mausteet voivat tuntua liian miedoilta tai liian väkeviltä.

Yksi puhujan paikalle pyydetyn kysymyksiä onkin: Miten osaan 2000-luvun ihmiselle julistaa evankeliumia niin, etten ainakaan pahenna asiaa. Usein kuulee sellaistaakin. Uuden testamentin armoitettu apostoli, kristinuskon toinen perustajaksi nimetty Paavali kuulostaa Apostolien teoissa ja kirjeissään hyvin inhimilliseltä ja rehelliseltä. Nykyään sanottaisiin:

Paavali on avoin. Kirjeessään Galatian seurakunnille hän aivan kuin huokaa: Kunpa voisin olla teidän luonanne ja löytää oikean äänenäyksen. Tuntuu siltä, että Paavali tuossa kristityn vapauden peruskirjaksi kutsutussa Galatalaiskirjeessään puhuu meille tämänkin ajan ihmisille. Hän toteaa galatalaisista, että he tuntevat Jumalan. Nopeasti Paavali kuitenkin vaihtaa järjestystä: Ennen kaikkea Jumala tuntee teidät. Sitten hän vielä suoraan ihmettelee, kuinka galatalaiset ovat kääntyneet palvelemaan jumalina sellaisia, jotka eivät jumalia ole.

Tänä päivänä galatalaisten ongelma kuuluu vaikkapa samantapaisena kysymyksenä, minkä tunnetun sanomalehden kirjoittaja toi esiin pohtiessaan lastenkasvatusta. Miten kertoisi lapselle Jumalasta kaikkia tahoja kunnioittaen? Hyvä että pohti.

Millainen Jumala oikein on? Kaukaisetkin elämäkokemukset voivat säilyä elävinä mielessä. Yksi tällainen on muisto ensimmäisiltä herättäjäjuhliiltani Seinäjoelta hyvin kauan sitten. Olin 5-vuotias ja perheeni kanssa juhlilla. Joidenkin seurojen väliajalla huomasin yhtäkkiä olevani yksin isojen mustien ihmisten keskellä. Heitä oli paljon. Ehdin jo hätääntyä, mutta samassa isä löysi minut. En muistaakseni itkenyt enkä ainakaan puhunut kenellekään mitään, mutta isä löysi. Haluan lapsenomaisesti uskoa: Sellainen Jumala on. Hän löytää meidät isotkin ihmiset, jopa silloinkin, kun haluamme häneltä piilotella. Jeesuksen hän lähetti tänne ihmiseksi ylittämään itsensä ja ihmisen välisen raja-aidan. Ristiinnaulittu ja ylösnoussut Kristus avasi armon oven. Siionin virsi sanoittaa samaa asiaa: *Armon ovi aukeaa, jokainen nyt tulla saa.*

Juhlat ovat alkaneet. Jokainen saa tulla. Ne joiden paidassa lukee: ei tartte auttaa, mutta myös kaikki sellaiset, jotka tarvitsevat ja etsivät apua. Toivon sydämestäni, että näillä juhlilla saisimme elämäämme Jumalan armollisuuden pilkahduksia. Kyllä me puutteellisuutemme, luonteemme heikkoudet ja itsekeskeisyytemme synnin tunnemme liiankin hyvin. Elämä kyllä muistuttaa siitä päivittäin. Ihminenkin osaa armahtaa, mutta ihmisarmahdus jää usein rajalliseksi. Tuttuakin tutumpi on toteamus: Kyllä minä anteeksi annan, mutten unohda koskaan. Onneksi Jumala unohtaa, on suorastaan muistamaton. Muuten emme selviäisi.

Me lapualaiset juhlien järjestäjinä olemme tarvinneet apua ja myös saaneet sitä hyvin monin muodoin. Nöyryyttävää olisi kuitenkin pukea päälle paita tekstitettynä: Tarvitsen apua. Vielä nöyryyttävämpää olisi, jos joutuisi toisille näyttämään ” tarvitsen armoa”. Kun tiedämme, että näin kuitenkin on, ehkä me siksikin halusimme juhlat järjestää.